

کتاب صَفْنِیای نبی

Zephaniah

تفسیر کتاب مقدس برای ایمانداران

نوشته

ویلیام مک دونالد

www.muhammadanism.org

May 22, 2008

Farsi

این کتاب تفسیری به منظور درک مفاهیم موجود در کتاب مقدس به رشته تحریر در آمده است. در شیوهی نگارش این کتاب سعی بر آن بوده است که از اصول صحیح فن تفسیر بهره جسته و ضمن وفادار بودن به اصول تفسیر همچنان متنی ساده و روان را ارائه نماید. بنابراین، کتاب حاضر انتخاب شایسته ای خواهد بود برای مطالعات انفرادی و گروهی کتاب مقدس.

Believer's Bible Commentary

by

William MacDonald

This is a Bible commentary that makes the riches of God's Word clear and easy for you to understand. It is written in a warm, reverent, and devout and scholarly style. It is a good choice for your personal devotions and Bible study.

© 1995 by William MacDonald., *Believer's Bible Commentary*,
Thomas Nelson Publishers, Nashville, TN, pp. 2383.

— All Rights Reserved —

معرفی

«اگر کسی مایل است اسرار وحی نبوت را به طور مختصر بداند، این کتاب کوچک (صَفْنِیا) را

بخواند»

— مارتین بوسر (Martin Bucer ۱۵۲۸) —

۱. جایگاه منحصر به فرد رساله صَفْنِیا در کانون

بسیاری هستند که پی‌گیر خانواده‌های سلطنتی هستند و از بررسی در زندگی نجبا، لذت می‌برند. صَفْنِیا به عنوان نواده بزرگ حزقیای پادشاه نیکخو و پسرعموی دور یوشیا پادشاه خداپرست معاصر خودش ممکن است در طبقه پادشاهان قرار گرفته باشد. با کمال تأسف باید گفت در فاصله بین این دو پادشاه عادل مدت نیم قرن حاکمیت شرارت بار آمون و منسی مستقر بوده است. صَفْنِیا احتمالاً به بارگاه سلطنتی در مرکز حکومت جنوبی، یا یهودا، دسترسی داشته است.

۲. نویسنده

ما اطلاعات اندکی از صَفْنِیا پسرکوشی داریم. معنی نام او عبارتست از «یهوه پنهان کرده است» یعنی «محافظ» و «گنج بان» است. نسب او آنچنان که گفته شد به خانواده سلطنتی می‌رسد. او دوست داشت تاریکی را در مقابل روشنائی و روشنائی را در مقابل تاریکی قرار دهد و یک تصویر بسیار تاریک از روز خداوند نقاشی کند، با این وجود از جلال آینده اسرائیل و برگشت امت‌ها به سوی خداوند، منظره درخشانی ارائه داده است. آنچنانکه وایت (Hewitt) می‌نویسد، صَفْنِیا صریحاً اللهجه بود:

در کاربرد زبانی کتاب صَفْنِیا سازشی دیده نمی‌شود. او گناه را تقبیح و با کمال بی‌باکی داوری را اعلام نمود. و کتابش را با سرودی پر از الهام و امید به آینده و آغاز ملکوت هزار کتاب به پایان رسانید.

۳. تاریخ

صَفْنِیا در دوران پادشاهی یوشیا نبوت نمود (۶۴۰-۶۰۹ پیش از میلاد). برخی از اساتید مسیحی نگارش رساله را منتسب به بعد از احیاء بزرگ در ۶۲۱ قبل از میلاد و برخی آن را منتسب به قبل از احیاء بزرگ می‌نمایند. اگر دوران رسالت صَفْنِیا قبل از احیاء بزرگ باشد چنین به نظر می‌رسد که نبوت او موجب بیداری روحانی شده است. ولی باتوجه به تفصیلاتی چند از جمله سخن از کشف تازه شریعت، می‌توان تاریخ نگارش آن را بعد از سال ۶۲۱ پیش از میلاد تخمین زد - از سوئی از آنجا که فصل دوم آیه

سیزدهم حاکی از این است که نینوا هنوز ویران نشده، تاریخ قبل از ویرانی نینوا در سال ۶۲۱ مورد نظر است، بدین جهت گمان بر این است که این رساله در بین سالهای ۶۲۱ تا ۶۱۲ قبل از میلاد نوشته شده باشد.

۴. پیشینه و زمینه

صفنیا احتمالاً نبوت خود را در اورشلیم نموده است (آیه چهارم). پیشینه تاریخی این نبوت در دوم پادشاهان فصول ۲۱ تا ۲۳ و فصول اولیه صحیفه ارمیا یافت می‌شود:

صفنیاء انبوه مهاجمان سکارا مشاهده کرد که از افق می‌آیند، با حرکتی وحشیانه ... موقعیت یهودا حساس و مشکل بود و با منابع اندکش قادر به غلبه بر این قدرت بزرگ نبود. وقتی که قوم‌های بزرگتر شمال و جنوب یهودیه، در صدد سلطه بر جهان بودند، قوم‌های ضعیف که مابین آنها واقع شده بودند اکثراً مورد حمله قرار می‌گرفتند. صفنیا با دیدن اوضاع اطراف خود تبدیل به واعظ عدالت گردید و شرارت زمانه خود را با قاطعیت تقبیح کرد.

صفنیا از عبارت «روز خداوند» هفت بار در کتاب کوچکش استفاده کرده است و این نشان دهنده زمینه کتاب است: داوری خدا بر یهودیه بخاطر تمردشان خواهد آمد. عبارات کلیدی دیگر این رساله «حسادت» و «در اندرون» می‌باشند. خدا از این نظر حسود است که از بت پرستی مردمش بیزار است. خدا از این نظر «در اندرونش» عادل است، زیرا که او داور عادل است (۵:۳) و همچنین غالب شونده بر دشمنان می‌باشد (۱۵:۳)

گزارش

۱. عزم خدا برای اجرای داوری (فصل اول)

الف. داوری تمامی زمین (۱:۱-۳)

ب. داوری یهودیه و اورشلیم بخاطر بت‌پرستی‌شان (۱:۴-۶)

ج. روز خداوند در نقش قربانی (۱:۷-۱۳)

د. وحشت روز خداوند (۱:۱۴-۱۸)

۲. دعوت یهودیه به توبه (۲:۱-۳)

۳. فرمان مجازات قوم‌ها (۲:۴-۱۵)

الف. مجازات فلسطینیان (۲:۴-۷)

ب. مجازات موآبیان و عمونیان (۲:۸-۱۱)

ج. مجازات حبشیان (۲:۱۲)

د. مجازات آشوریان و مخصوصاً شهر نینوا (۲:۱۳-۱۵)

۴. «وای» بر اورشلیم (۷-۱:۳)

الف. نافرمانی، بی‌مسئولیتی، بی‌ایمانی و توبه ناپذیری شهر (۱:۳ و ۲)

ب. آزمندی سروران و داوران قوم (۳:۳)

ج. غرور و خیانت انبیاء و توهین کاهنان به مقدسات (۴:۳)

د. حضور خداوند در داوری (۷-۵:۲)

۵. پیام دلگرم کننده برای کسانی که ایماندار باقی مانده‌اند (۲۰-۸:۳)

الف. انهدام قوم‌های شریر (۸:۳)

ب. ایمان آوردن باقی مانده قوم (۹:۳)

ج. گردآوری اسرائیل پراکنده شده (۱۳-۱۰:۳)

د. شادی برای ظهور دوباره مسیحا (۱۷-۱۴:۳)

هـ. آنچه که خدا برای مردمش انجام خواهد داد (۲۰-۱۸:۳)

تفسیر

۱. عزم خدا برای اجرای داوری (فصل اول)

الف. نابودی تمامی زمین (۳-۱:۱)

ذکر نام پدر و گاهی اوقات پدربزرگ برای انبیاء مهم بوده است، زیرا یهودیان بسیار بنیادگرا بودند، آنچنانکه امروز نیز می‌باشند. اما **صفنیا ابن کوشی** چهار نسل از اجداد خود را نام برده است، و دلیلش بدون شک اینست که ما از جد پادشاه او یعنی حزقیا، آگاه شویم. سراسر این فصل اختصاص یافته است به هلاکت کلی زمین.

ب. داوری یهودیه و اورشلیم بخاطر بت پرستی‌شان (۶-۴:۱)

سکنه یهودا بخاطر بت پرستی‌شان نابود خواهند شد **بعل پرستی** و **ستاره پرستی** و **ملکوم پرستی** (خدای عمونیان) آنها محکوم است و مجازات خواهند شد.

ج. روز خداوند در نقش قربانی (۱۳- ۷:۱)

۱- دعوت شدگان - دشمنان یهودا (۷:۱)

خداوند قربانی مهیا کرده است و یهودا این قربانی است و **بابلیان دعوت شدگان** می‌باشند.

۲- قربانی‌ها - مردم شریر یهودیه (۱۳-۸:۱)

خدا یهودیه را بخاطر بت پرستی‌شان و مراسم‌شان و لباس بیگانه پوشیدنشان، ظلم‌هایشان و فریب دادن‌هایشان، عقوبت خواهد نمود. شیونی از بخش‌های مختلف شهر مثل دروازه ماهی، محله دوم و تل‌ها، در آن روز که مهاجمان مشغول قتل و غارت هستند، بر خواهد خاست.

د. وحشت روز خداوند (۱۴:۱-۱۸)

روشن‌ترین تصویر از روز خداوند در کتاب مقدس در اینجا آمده است: روز عظیم خداوند، روز جاری شدن خشم خداوند بر انسان و بخصوص ساکنین یهودا به خاطر شرارت‌هایشان می‌باشد. روز خداوند، روز جنگ، روز اضطراب و روز خرابی است.

یک سروده قدیمی لاتینی براساس آیات ۱۵ و ۱۶ این رساله توسط توماس در ۱۲۵۰ میلادی، نوشته شده است:

“Dies Irae, dies illa” یعنی «روز، روز خشم است» روز رنج، اضطراب، نابودی، ویرانی، تاریکی، افسردگی، ابری، تاریکی غلیظ، شیپور، هشدار به شهرهایی که دارای قلعه‌ها و برج‌های بلند است.

خدا نسبت به تکبر مردمش غیور است و همه رقبای خود را مجازات می‌کند.

۲. دعوت یهودیه به توبه (۲:۱-۳)

خدا امتی را که حیا ندارند به توبه فرا می‌خواند. به نظر می‌رسد که آیه سوم اشاره به یهودیان باقیمانده ایماندار باشد. اگر آنها خدا را بجویند، در روز خشم خداوند، مستور خواهند ماند.

۳. فرمان مجازات قوم‌ها (۲:۴-۱۵)

الف - مجازات فلسطینیان (۲:۴-۷)

آیات ۴ تا ۱۵ پیش‌بینی مجازات قوم‌های مغرب، مشرق، شمال و جنوب است. نخست فلسطینیان می‌باشند که با نام دیگرشان کریتیان شناخته می‌شوند. شهرهای آنان، غزه، أشقلون، واشدود، خالی از سکنه و ویران خواهند شد. آنها نابود خواهند شد و زمینشان تبدیل به مرتع برای یهودا خواهد گردید.

ب - مجازات موآبیان و عمونیان (۲:۸-۱۱)

سپس نوبت موآب و عمون است. خدا سخنان توهین‌آمیز آنها را علیه قوم خود و تکبرشان را دیده بود. آنها نیز نابود خواهند شد و بقیه قوم خدا در آنجا ساکن خواهند شد. آیه پانزدهم پیشگویی شرایط هزاره است، آنگاه که خداوند، تمامی خدایان جهان را زایل خواهد ساخت.

ج - مجازات حبشیان (۲:۱۲)

حبشیان با شمشیر خدا (پادشاه بابل) مجازات خواهند شد. عده‌ای از جمله فیندبرگ حبشه را به مصر متصل نموده‌اند.

ثروت اتیویی وابسته به کسانی در مصر بود که مطیع سلسله‌های پادشاهی مصر بودند (توجه کنید به صحیفه ارمیا ۹:۴۶ و حزقیال ۳۰:۵ و ۹).

د - مجازات آشوریان و مخصوصاً شهر نینوا (۲:۱۳-۱۵)

نیوکد نصر، آشور را ویران خواهد نمود. نینوا مأوای حیوانات و پرندگان خواهد گردید و هرکس از آن عبور کند به نشانه حسرت دستی بدان خواهد جنبانید.

۴. «وای» بر اورشلیم (۳:۱-۷)

الف. نافرمانی، بی‌مسئولیتی، بی‌ایمانی و توبه ناپذیری شهر (۳:۱، ۲)

شهر اورشلیم بخاطر عصیان، نجاستش و نافرمانیش، محکوم است. آن شهر سرکشی کرده و به خداوند توکل نمی‌نماید و به خدای خود تقرب نمی‌جوید.

ب. آزمندی سروران و داوران قوم (۳:۳)

سروران شهر چون شیران غران می‌باشند و داوران شهر چون گرگان شب حریص هستند.

ج. غرور و خیانت انبیاء و توهین کاهنان به مقدسات (۳:۴)

انبیاء شهر امین نیستند و کاهنان شهر به قدس بی‌حرمتی می‌کنند. فیندبرگ (Feinberg) در تفسیر این آیه می‌نویسد:

آیه چهارم از فصل سوم این رساله (صفنیا) تنها جایی در کتاب مقدس است که از انبیاء انتقاد شده است. آنها متهم به تکبر و سرسری گرفتن امور مهم بودند. در تصمیماتشان خبرگی و گیرائی دیده نمی‌شد. آنها خائن بودند، چونکه نسبت به کسی که ادعای شناخت او را داشتند، صادق نبودند، بلکه مردم را در کفرهایشان تقویت می‌کردند. آنها با این اعمال ناپاکشان مکان قدس را نجس کرده بودند. آنها با تحریف نیت روشن و معانی ده فرمان در هنگام تعلیم دادن به مردم، نسبت به شریعت خدا، عصیان ورزیده بودند.

د. حضور خداوند در داوری (۳:۵-۷)

علیرغم تمام این گناهان و فسادها، خداوند در اندرونش به انصاف داوری می‌کند. او سایر قوم‌ها را با این تصور که درس عبرتی برای یهودا خواهد بود، مجازات کرده بود، ولی مردم روز به روز فاسدتر می‌شدند.

۵. پیام دلگرم کننده برای کسانی که ایماندار باقی مانده‌اند (۳:۸-۲۰)

الف. انهدام قومهای شریر (۸:۳)

به باقی ماندگان ایماندار یهودیه توصیه شده که منتظر خدا باشند تا همه دشمنانشان را با آتش غیرت خود هلاک سازد.

ب. ایمان آوردن باقی مانده قوم (۹:۳)

عبارت زبان پاک در آیه نهم احتمالاً اشاره به زبان جهانی نیست بلکه اشاره به لبهائی است که با بت پرستی آلوده نشده‌اند، و یا اشاره به سخنانی است که با شکرگزاری یهودیان پاک شده‌اند. جمع ایشان (مردم) به یک دل او را عبادت نمایند.

ج. گردآوری اسرائیل پراکنده شده (۱۰:۳-۱۳)

در آن روزهای هزاره، امت‌ها، یهودیان پراکنده را به سرزمین موعوشان به عنوان هدیه‌ای برای خداوند، باز خواهند آورد. انسانهای شریری که در تکبر خود مسرور بودند، از یهودا بدر خواهند شد، و بنابراین دیگر موجب هراس بقیه اسرائیل نخواهند شد. کسانی که باقی می‌مانند ذلیل و مسکین خواهند بود، و به اسم خداوند توکل خواهند نمود.

د. شادی برای ظهور دوباره مسیحا (۱۴:۳-۱۷)

آیات ۱۴ تا ۲۰ سرود اسرائیل احیاء شده می‌باشند که یهوه را برای قدرت رهائی‌بخشش می‌ستایند و محبت خدا را نسبت به خود، جشن می‌گیرند. دختر صهیون نعمت‌های زیادی دارد که شایسته سرودن، وجد نمودن و شادمانی است! نه تنها دشمنان او رانده شده‌اند، بلکه مسیحا - پادشاه - خود خداوند، در میان آنها سلطنت می‌کند. دیگر نیازی نیست بترسند، چونکه خدای قدیر او را در محبت خود آرامش خواهد بخشید.

ه. آنچه که خدا برای مردمش انجام خواهد داد (۱۸:۳-۲۰)

از آنجا که مردم به زودی داوری شدند، خداوند این نبوت را با وعده‌ای راسخ مبنی بر اعاده باقی ماندگان خداپرست، به پایان می‌برد. اینک آنانی که به جهت عیدها محزون بودند و استهزاء می‌شدند، قوم تبعید شده، در تمامی زمین ... محل تسبیح و اسم خواهد گردانید.